

ACTA GENERALIS VIII. SYNODI.

Spiritus, sic debet exponi, nos non a spū accipimus aliqua, quæ admodum a filio accipi-
 mus spiritum, nā spūs apud Græcos neutri generis est. Et illud, quemadmodum a filio
 spūs, qđ vos pro nominatiuo casu accipitis, nos accusatiuum credimus eē, quæ quædam
 expositio nostræ sententiæ ac verbis ipsius Basili, necnō eiusdem mēti q̄ maxime cō-
 uenire videtur (vt statim monstrabimus) nā sancti spiritus inimici hac distinetā oratiōe
 vientes, cōtra Christifideles sic argumentari solebāt. Si spūs ex patre genitus est, ecce
 duo filij, sin autē ex filio, ecce duo patres, hoc est pater & filius. A diuersis quos hæretici
 eos magnus Basilius inq̄: Vnū patrē, vnum filium, vnum spiritū sanctum iuxta diuini
 nam traditionem profitendum nobis est. Nā sanctus spūs, quīs ex patre procedat, nō
 tamen filius est, neq̄ ex ipso vt filius natus propterea (inquit) non autem duos patres,
 neque duos filios, q̄nquidē sanctus spūs filius nō est, neque nominat. Porro autem
 patet nos a filio spm̄ sanctum accipere, id est, adoptionis spiritum, nā filij secundum sui
 naturā proprium est, nos p̄ spiritum adoptare, vt Paulus ad Galatas scribit: Qm̄ autem
 eētis filij dei, misit deus spiritū filij sui in corda vestra, clamātem abba pater. Siquidem
 igitur spm̄ adoptionis a filio accipientes, a patre dicimur adoptari, a spū vero nil aliud
 præter spm̄ spm̄ accipimus, quæ admodū a filio spm̄ ipm̄, qui ab ipso alius est, sequitur
 sanctum spm̄ nō eē filium propterea nec a sacris literis filius nominat. Hoc ergo sensu
 magnus Basilius protulit, spm̄ nō esse filium, q̄ a spū nō accipimus aliqua, ab ipso vide-
 licet aliena, & per sese subsistentia, quemadmodū filij spiritum accipimus, alium ab ipso
 secundum eius personā, sed ipm̄ spiritum ad nos venientē, & nos sanctificantem, ac no-
 bis sua charissimā dona largientē suscipimus, vt Apostolus inquit: Hæc autē omnia
 operat̄ vnus atque idem spūs, diuidens singulis prout vult. Ipse vero vnde habeas pa-
 ter reuerende, spiritum a filio eē accipere, nō video, cū ex his, quæ longa oratione recl-
 tauimus Basili verbis, neutiq̄ inferri videatur. ¶ Quæuis longā orationē R. P. in exa-
 ponendo Basilio habuisti, rem tamē ipsam neutiq̄ tetigisti, præterq̄ q̄ in fine ex me q̄
 fuisti vnde illā expositionē habuerim. Ego autē tibi respondeo, verba hæc, vnū patrē,
 vnū filium, & reliqua, nō absolute, sed definite, ac determinate prolata fuisse. Propterea
 paulo inferius inquit, nō eim̄ a spū accipimus aliqua, quæ admodum a filio spūs, quæ q̄
 dem cōparatio est. ¶ At non ita nobis videtur. ¶ Vt si quis verbi gratia dixerit,
 nemo de serenissimi Imperatoris subditis, ab eo quicq̄ accipiet, quemadmodū eoz̄ alio
 quis, q̄s in consiliū summus pontifex adhibet, ab ipso accipiet. In qua quidē oratione,
 quemadmodū non potest intelligi, vt illud, aliquis quos in consiliū adhibet, sit casus
 accusatiui, ita quoque necesse est, vt illud a filio spiritus, nominatiui sit casus.

Galat. 4. a.

1. Cor. 12. b

Iohan.

Mar. 10.

Mar.

Iohan.

Mar.

Iohan.

Mar.

Iohan.

Mar.

Iohan.

Mar.

Bas.

Iohan.

Mar.

Res ita, vt dicit, P. R. se haberet, si sic scriptū esset, quemadmodū a filio spūs accipit.
 Vez cum spūs (vt sepe sæpius dictū est) accusatiui sit casus, ea, quam ipse dicit cōpa-
 rationem, a mente Basili aliena videtur esse, quæ admodum ipm̄ exponis, nos scilicet a
 spū non accipere aliqua, quemadmodum a filio spūs. Nā ipse volens ostendere spiritū
 non esse filium, verbis his vsus fuit. Quæ quidem si ad mentē ipsius Basili confere-
 ras, nos ipm̄ melius explanare cognosces. Idcirco magnus Basilius inquit, sanctus spūs
 non est filius, neq̄ nominatur, q̄ ipm̄ a filio non accipimus, q̄ ab eo personāliter differt,
 a spiritu autē nō accipimus aliqua, quæ ab ipso differrent, quæ admodum is spiritus alius
 a filio est. Deinde sequitur, sed ipm̄ spiritum ad nos venientem, ac nos sanctificantem,
 & nobis sua charissimata largientem, videlicet communionem diuinitatis, filijq̄ cohære-
 ditatem, & reliqua id genus dona suscipimus. Sic ergo magnus Basilius debet exponi.
 Nam expositio hæc, eius sententiæ melius conuenit. Non accipimus (inquis) a spi-
 ritu aliqua, quæ ab ipso differant. Nō ea differre intelligo, quemadmodū spūs a fi-
 lio alius existit. Velim equidem huic vestræ sententiæ obijcere, vt pote sacræ scri-
 pturæ, ac ipsā veritatē contrariæ. Cur obsecro, cum is doctor id sentiat?

Quæro ex te P. R. an sancti spūs dona sint ab eis donis diuersa, quæ nobis tribuit
 Non ea ratione sunt alia, vt per sese proprijs personis subsistant, quæ admodū fili-
 us ac sanctus spūs per sese subsistere creditur. Non equidem quæro, an sancti spūs
 dona eo modo sint eadē vel diuersa. Sunt sane diuersa, non tñ per sese subsistentia.

Quamuis spiritus dona suscipiamus, ea tamen per se non subsistunt.

At paulo ante proferebatis, ipsa diuersa esse a spū, quæ admodum ipse diuersus a filio
 creditur esse. Eandem ipsam sententiā illa Basili autoritate confirmare possumus.

Quæro